

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaele Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **ČEZ Obnovitelné zdroje, s.r.o.**, se sídlem Křížíkova 788/2, Hradec Králové, zast. JUDr. Ondřejem Davidem, Ph.D., advokátem, se sídlem V Parku 2323/14, Praha 4 – Chodov, proti žalované: **Státní energetická inspekce**, se sídlem Gorazdova 1969/14, Praha 2, proti rozhodnutí ústředního ředitele Státní energetické inspekce ze dne 15. 8. 2014, čj. 031104513/624/14/90.220/Ve, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2018, čj. 6 Af 73/2014-151,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2018, čj. 6 Af 73/2014-151, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí ústředního ředitele žalované ze dne 15. 8. 2014, čj. 031104513/624/14/90.220/Ve, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalobkyně **má právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti ve vztahu k žalované, a to ve výši, kterou soud dodatečně specifikuje.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 5. 2014 uložila žalobkyni pokutu ve výši 2.655.281 Kč za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění do 30. 6. 2017. Správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že v rozporu s § 5 odst. 5 zákona o cenách uplatnila za naměřenou a dodanou elektřinu z FVE Bežerovice (výkon 3,013 MW) u provozovatele distribuční soustavy, společnosti E.ON Distribuce, a.s., za kontrolované období leden až prosinec 2012 tzv. zelené bonusy, jakkoliv nesplnila věcnou podmínku cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008, bod 1.10, pro posouzení této výrobní jako výrobní uvedené do provozu do 31. 12. 2009. Ve skutečnosti byla fotovoltaická elektrárna uvedena do provozu až v roce 2010. Správně měla proto uplatnit zelený bonus pro výrobu

elektriny využitím slunečního záření pro zdroj uvedený do provozu od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010. Žalobkyně tak získala nepřiměřený majetkový prospěch vyčíslený ve výši 2 655 281 Kč s DPH.

[2] Žalobkyně neuspěla s odvoláním před ústředním ředitelem žalované, který odvolání zamítl a rozhodnutí žalované potvrdil. Městský soud následně žalobu zamítl.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu velmi obsáhlou kasační stížnost. NSS nebude na tomto místě rekapitulovat jednotlivé stížní body a v zájmu přehlednosti tohoto rozsudku je rozvede dále při jejich vypořádání. Stejně tak NSS níže rekapituluje relevantní pasáže vyjádření žalované, která se ve výsledku ztotožnila s napadeným rozsudkem a navrhla kasační stížnost zamítnout.

[4] Kasační stížnost je důvodná.

[5] Stěžovatelka tvrdošijně opakuje svůj náhled na věc obdobným způsobem, jako to činila již v žalobě. V podstatě s žádným závěrem městského soudu nesouhlasí, veškeré závěry soudu pokládá za nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., respektive v některých ohledech dokonce za nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. NSS však nepokládá za účelné, aby stěžovatelku opět obsírně přesvědčoval o vadnosti již jednou vyvrácených argumentů; místo toho bude stručně konstatovat své postoje a zaměří se na ty kasační námitky, v nichž stěžovatelka přehlíží či si nesprávně vykládá důvody, které vedly ke konečnému zamítnutí její žaloby. Podrobně se bude NSS věnovat kasačnímu bodu, ve kterém je kasační stížnost důvodná.

[6] Třeba především poznamenat, že rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný. Jak říká dnes již ustálená judikatura ohledně nároků kladených na přezkoumatelnost odůvodnění, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [viz náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Podstatné „je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek“ (rozsudek ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013-33, věc *WSW Engineering*). Proto i v nynější kauze lze říci, že pokud si stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat městský soud ještě košatějším a obsáhlejším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by vedl jen k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako jsou i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek (srov. např. rozsudek ze dne 8. 8. 2018, čj. 10 Afs 113/2018-76, bod 8, věc *VIKTORLAGRUPPE*).

[7] Stěžovatelka předně opakuje, že v prvoinstančním i žalobou napadeném rozhodnutí je nesprávně označena žalovaná jako správní orgán. Je totiž označena jako „ČR – Státní energetická inspekce“. Rozsudek krajského soudu je prý nejen nesprávný, ale především nepřezkoumatelný, neboť nedostatečnou argumentací dovozuje, že tato vada nemohla mít dopad na zákonnost rozhodnutí. NSS se však zcela ztotožňuje s městským soudem, podle něhož přídomek „ČR“ je „sice nadbytečný, ovšem jak z prvostupňového rozhodnutí, tak žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, kdo jej vydal – v prvním stupni Státní energetická inspekce (územní inspektorát pro Jihočeský kraj), ve druhém stupni Státní energetická inspekce (ústřední ředitel). Tato vada není dle soudu natolik závažná, aby způsobila nezákonnost rozhodnutí [...]“ (bod 86 napadeného rozsudku). Stěžovatelka ve své argumentaci zcela pomíjí, že ne každá vada rozhodnutí zakládá jeho nezákonnost.

pokračování

[8] Stěžovatelka dále polemizuje s tím, zda v dané věci byl či nebyl uplatněn devolutivní účinek odvolání, a vůbec polemizuje s městským soudem ohledně chápání adjektiva „devolutivní“. K tomu se NSS nevyjadřuje, neboť soudy neplní úlohu teoretických mentorů, řešících abstraktní teoretické otázky. Patříčné fórum k řešení těchto otázek představuje právní literatura, nikoliv judikatura. K věci lze jen stručně říci, že městský soud správně dovodil kompetenci ústředního ředitele žalované rozhodnout o odvolání z § 95 odst. 3 věty druhé zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění do 31. 12. 2015. Stěžovatelka se pozastavuje nad tím, že rozhodnutí o odvolání fakticky vydal někdo jiný než ústřední ředitel žalované. Byl to zaměstnanec žalované, ovšem jak správně uvedl městský soud, jednal tak na základě pověření ústředního ředitele žalované.

[9] Jak navíc správně uvedl městský soud, ve věci nebylo vedeno rozkladové řízení, ale řízení o odvolání. Proto nebylo povinností ústředního ředitele vyžádat si stanovisko rozkladové komise, neboť se ustanovení správního řádu o rozkladu v daném případě nepoužijí (bližší bod 88 rozsudku). Stěžovatelka činí opakovaně chybu, že svévolně směšuje řízení o odvolání a řízení o rozkladu. Že ovšem nešlo o řízení o rozkladu, jasně plyne ze zákona, totiž z citovaného § 95 odst. 3 energetického zákona. A řízením o rozkladu se samozřejmě odvolací řízení nestalo ani tehdy, pokud o odvolání rozhodl za ústředního ředitele pověřený pracovník žalované (přesně k takovémuto absurdnímu závěru vede argumentace stěžovatelky v části IV. kasační stížnosti).

[10] Stěžovatelka dále zpochybňuje aplikovatelnost zákona o cenách na její případ, neboť zelený bonus prý není cenou ve smyslu zákona o cenách. Navíc prý k postihu stěžovatelky došlo fakticky až na základě podzákoné normy. K tomu lze plně odkázat na body 89 až 91 napadeného rozsudku. Zde městský soud stěžovatelku upozornil na § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, který poskytuje zákonný rámec pro sankcionování deliktu stěžovatelky. NSS souhlasí s městským soudem, že skutková podstata deliktu dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách je dostatečně určitá a přitom umožňuje bližší specifikaci detailních pravidel utváření cen až v podzákoném právním předpisu. Ostatně obdobný postih založený na obecné skutkové podstatě definované v zákoně, specifikované ovšem až v podzákoném předpise, není v oblasti porušení cenových předpisů nic výjimečného (srov. např. pro oblast regulace cen taxislužby rozsudek ze dne 5. 11. 2009, čj. 1 AfS 60/2009-119, č. 2344/2011 Sb. NSS, část IV.C.).

[11] NSS nerozumí odkazu stěžovatelky na usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS. V nynějším případě je totiž zjevné, že žalovaná odkázala na všechna relevantní ustanovení právních předpisů, která ve svém souhrnu tvoří aplikovatelnou skutkovou podstatu právní normy.

[12] Kritizuje-li stěžovatelka soud, že neuvedl zdroje pro svůj skutkový závěr, že podobně jako žalovaná se nikdy neseťkal s tzv. přenosným elektroměrem (bod 103), lze jen stručně uvést, že rozsudek ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011-58, č. 2312/2011 Sb. NSS (dle něhož správní orgán musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známe tzv. úřední skutečnosti), logicky nelze aplikovat na situace, kdy správní orgán nebo soud tvrdí, že se s něčím doposud ještě neseťkal. Není totiž jasné, jak by v takovém případě měl odkaz na zdroj vypadat – zatímco v případě pozitivně existující skutkové okolnosti samozřejmě musí správní orgán odkázat typicky na spisovou značku řízení, kde se s určitou skutečností seznámil, tam, kde správní orgán tvrdí, že se s něčím nikdy neseťkal, přece něco takového není z podstaty věci možné.

[13] K další námitce ohledně porušení procesních pravidel při zjišťování informací u pracovníků E.ON Distribuce (stěžovatelka má za to, že fakticky došlo k výslechu, ovšem nebyla k němu přizvána) se NSS ztotožňuje se závěry městského soudu v bodech 94 a 95, že v dané situaci o výslech svědka nešlo. Slovy městského soudu šlo o „*vyřizování pouze praktických administrativních věcí*“ (bod 95). Jinak řečeno, žalovaná nezjišťovala, co pracovníci E.ON Distribuce vnímali vlastními smysly v souvislosti s nyní řešenou kauzou. Jediná věc, která byla touto cestou zjištěna, bylo to, že pracovníci E.ON Distribuce nepoužívali přenosné elektroměry. Tuto skutečnost mohla stěžovatelka zajisté zpochybnit, namísto toho však svou procesní taktiku směřuje jen na zpochybnění procesního postupu žalované a tezi, že toto zjištění žalované se stalo formou výslechu.

[14] Stěžovatelka dále polemizuje se závěrem městského soudu, že v dané věci nebyla dána překážka litispendence. I zde NSS odkazuje na body 96 a 97 rozsudku městského soudu, s nimiž se zcela ztotožňuje. Je pravda, že žalovaná zahájila se stěžovatelkou vedle řízení, které skončilo rozhodnutím napadeným v nynější věci, též řízení o uložení pokuty za spáchání správního deliktu podle § 9 odst. 2 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie. Zde bylo tvrzeným skutkem předávání nepravdivých měřených nebo vypočtených údajů výrobcem provozovateli regionální distribuční soustavy o množství vyrobené elektřiny z obnovitelných zdrojů. Toto řízení se tedy vskutku týkalo jiného skutku, jak městský soud správně dovozuje. NSS dodává, že toto řízení bylo záhy zastaveno, neboť správní orgán dospěl k závěru, že aby byla naplněna tato skutková podstata, musí se jednat o nepravdivé údaje týkající se množství vyrobené elektřiny.

[15] Nelze ani souhlasit s obšírnou argumentací, podle níž jsou cenová rozhodnutí včetně rozhodnutí ERÚ č. 8/2008 protiústavní. V tom lze odkázat na přesvědčivé odůvodnění městského soudu v bodech 107 až 112. Lze jen dodat, že detailně se charakterem cenových rozhodnutí zabývá např. rozsudek NSS ze dne 19. 3. 2014, čj. 1 Aos 7/2013-41, body 15 – 24.

[16] Důvodná je nicméně argumentace stěžovatelky v částech IX. a X. kasační stížnosti, zpochybňující skutková zjištění ohledně otázky, kdy byla výrobná uvedena do provozu, tedy zda do konce roku 2009, nebo až v roce 2010. Nedostatečnost skutkových zjištění žalované přitom souvisí s nesprávným výkladem práva, jak NSS uvádí níže.

[17] Žalovaná vychází z toho, že FVE Bežerovice byla provozována od svého uvedení do provozu v režimu výkupních cen, na základě těchto skutečností bylo povinností při kontrole roku 2012 se ve vztahu k věcné podmínce v cenovém rozhodnutí ERÚ č. 7/2011 zabývat datem uvedení výrobný do provozu v režimu výkupních cen a nikoliv zeleného bonusu. Podmínky cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2008 (shodná textace je i v č. 4/2009), tj. platná licence i výroba a dodávka elektřiny do distribuční soustavy, měly být splněny současně v roce 2009. Licence na výrobu elektřiny nabyla právní moci až dne 30. 12. 2009 a již jenom z tohoto důvodu nemohla nastoupit účinnost smlouvy o dodávce elektřiny s převzetím závazku dodat elektřinu od 23. 12. 2009. Vznik oprávnění k výkonu licencované činnosti, a tedy splnění druhé podmínky, technicky umožnila až montáž elektroměru dne 6. 1. 2010.

[18] Podle bodu 1.10. cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 8/2008, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů, aplikovatelného pro rok 2009, u nově zřizované výrobný elektřiny nebo zdroje *se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.*

pokračování

[19] Stěžovatelka se především opírá o rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2018, čj. 9 As 333/2016 - 102, věc *SOLAR ČERNILOV*. Ve věci *SOLAR ČERNILOV* však NSS ještě nevyslovil k řešeným otázkám nějaký jednoznačný právní závěr. Posuzoval však obdobné otázky jako ve věci nyníjší. I ve věci *SOLAR ČERNILOV* bylo dle žalobkyně pro splnění podmínek pro uvedení zařízení do provozu dostačující, pokud již bylo v právní moci rozhodnutí o udělení licence pro výrobu elektřiny a zařízení bylo připojeno do distribuční soustavy (bylo provedeno první paralelní připojení). Naproti tomu žalovaná měla za to, že uvedení do provozu nemohlo nastat před započítáním výroby a dodávek elektřiny, které spojuje s okamžikem instalace měřicího zařízení (bod 37 rozsudku). NSS následně kritizoval městský soud mj. za to, že se nezabýval námitkou, zda spojení *uvedení do provozu*, respektive *vyrábět a dodávat elektřinu*, nepřipouští více možných výkladů a mezi nimi i ten, který zastává stěžovatelka, tj. že dodávka elektřiny nemusí být měřena (bod 43). NSS zde však žádný jednoznačný právní názor sám nedal.

[20] Pro věc je však podstatný následný rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, čj. 4 As 257/2017-82, věc *DETOA Albrechtice*. Žalovaná s tímto rozsudkem ve svém vyjádření ostatně obsírně polemizuje. NSS poznamenává, že rozsudek ve věci *DETOA Albrechtice* se týkal výkladu bodu 1.9. cenového rozhodnutí č. 4/2009, jeho textace však byla shodná jako textace bodu 1.10. cenového rozhodnutí č. 8/2008 (cit. v bodě [18] shora). Proto jsou závěry rozsudku *DETOA Albrechtice* plně aplikovatelné též na věc nyníjší.

[21] Podle rozsudku *DETOA Albrechtice* slovní spojení „*při uplatnění podpory formou výkupních cen*“ a „*při uplatnění podpory formou zelených bonusů*“ užitá v bodu 1.9. cenového rozhodnutí č. 4/2009, resp. 8/2008, pouze stanoví, jaké podmínky uvedení výroben do provozu musí být splněny v rámci daného způsobu podpory výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, tj. buď při uplatnění podpory formou výkupních cen, nebo zelených bonusů. Zatímco tedy v případě, kdy výrobce bude uplatňovat nárok na podporu formou výkupních cen, bude dnem uvedení výrobní do provozu den, kdy výrobce začal v souladu s licencí na výrobu elektřiny vyrábět elektřinu a dodávat ji do elektrizační soustavy, v případě zvolení podpory formou zelených bonusů bude dnem uvedení výrobní do provozu den, kdy výrobce začal v souladu s licencí na výrobu elektřiny vyrábět elektřinu (bod 37). Výklad provedený žalovanou a městským soudem by fakticky rozšířil okruh podmínek, které by výrobní elektřiny musela splnit, aby mohla být považována za uvedenou do provozu v roce 2009, „*a to aby vyráběná elektřina byla změřena (tj. byla by nutná instalace elektroměru) a došlo k jejímu výkupu na základě smluvního vztahu mezi výrobcem a provozovatelem distribuční soustavy o odkupu vyrobené elektřiny. Podmínku výroby a dodávání elektřiny je ovšem možné splnit i jiným způsobem*“ (bod 38 rozsudku *DETOA Albrechtice*).

[22] Pro věc je podstatné, aby výroba a dodávání elektřiny byla po právu (shodně již věc *SOLAR ČERNILOV*, cit. v bodě [19] shora). NSS se ve věci *DETOA Albrechtice* ztotožnil s názorem, že podmínku „*vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy*“ lze splnit již realizací prvního paralelního připojení výrobní, při kterém se ověřuje funkčnost elektrárny, jehož součástí je také vyrobení a dodání elektřiny do sítě. První paralelní připojení tedy nepředstavuje neoprávněnou dodávku elektřiny do elektrizační soustavy (body 41 a 42 rozsudku *DETOA Albrechtice*). NSS ve věci *DETOA Albrechtice* vyšel jak z komentáře k energetickému zákonu, tak ze stanoviska ERÚ ze dne 27. 10. 2010, „*Uvedení obnovitelného zdroje energie do provozu a přiznání nároku na podporu*“ (stanovisko založilo i legitimní očekávání ve vztahu k čerpání státní podpory).

[23] Žalovaná zpochybňuje, že by stanovisko ERÚ ze dne 27. 10. 2010 mohlo založit legitimní očekávání stěžovatelky vztahující se k uvedení do provozu na sklonku roku 2009, tedy k roku

předcházejícímu vydání stanoviska. NSS však s tímto argumentem nesouhlasí. Legitimní očekávání vyvěrající ze stanoviska z roku 2010 je totiž dáno přinejmenším k roku 2012, ke kterému se vztahuje nynější kauza.

[24] Nelze ani argumentovat tím, že ERÚ stanoviskem hrubě vykročil ze své působnosti a zasáhl do působnosti žalované, jak nyní ve vyjádření žalovaná tvrdí. Není třeba přezkoumávat, zda ERÚ vykročil mimo své kompetence. Klíčové je, že jde o orgán veřejné moci, který má působnost právě též v oblasti regulace fotovoltaických elektráren. Šlo o výklad jeho vlastního právního aktu. Není třeba, aby adresáti veřejnoprávních aktů komplikovaně uvažovali, zda se snad správní orgán drží uvnitř mezi své kompetence. Jak opakovaně říká v obecné rovině Ústavní soud, podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu „je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Důvěra jednotlivce v rozhodovací činnost orgánů státu, ať už jde o rozhodování orgánů moci zákonodárné, výkonné či soudní, je jedním ze základních atributů právního státu. Princip dobré víry pak působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci“ (nálezn ze dne 11. 12. 2018, sp. zn. I. ÚS 2086/17, věc *FINE DECORATING*, bod 27).

[25] Na názor NSS ve věci *DETOA Albrechtice* navázal též rozsudek ze dne 21. 3. 2018, čj. 7 As 423/2017-43 (body 14 a 15). Ve věci řešené sedmým senátem však došlo až v roce 2010 jak k instalaci měřícího přístroje, tak také k paralelnímu připojení. Proto nebylo třeba rušit rozhodnutí správního orgánu. V nynější věci však je nepochybné, že licence na výrobu elektřiny nabyta právní moci dne 30. 12. 2009, tedy ještě v roce 2009. Stěžovatelka současně argumentuje a svědecky prokazuje, že i k dodávce elektřiny došlo v roce 2009. Jakkoliv je sporné, zda k dodávkám elektřiny mohlo po právu dojít před 30. 12. 2009 (konkrétně k datu 23. 12. 2009, jak říká smlouva o dodávce elektřiny), licenci k dodávce elektřiny stěžovatelka získala nejpozději k 30. 12. 2009. Pak ale celá konstrukce žalované, že ke vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti došlo až v roce 2010, stojí jen a pouze na tom, že dodávku elektřiny technicky umožnila až montáž elektroměru dne 6. 1. 2010. V okamžiku, kdy výklad práva stojí na tom, že montáž elektroměru není pro věc rozhodující, se však bortí též celá právní konstrukce žalované.

[26] Žalovaná právní názor NSS vyslovený ve věci *DETOA Albrechtice* kritizuje a upozorňuje, že je v rozporu s řadou rozhodnutí správních soudů. Veškerá rozhodnutí, která žalovaná uvádí, jsou ovšem rozhodnutí Městského soudu v Praze, nikoliv rozhodnutí NSS. Navíc řada z těchto rozhodnutí byla posléze rušena jako věcně nesprávná, nebo NSS alespoň tam vyslovené právní názory revidoval (viz právě shora cit. rozsudky NSS ve věcech *DETOA Albrechtice*, *SOLAR ČERNILOV*, případně rozsudek 7 As 423/2017, který právní názor městského soudu revidoval).

[27] NSS tedy uzavírá, že žalovaná postavila své rozhodnutí na nesprávném právním názoru, a došla tak k nesprávnému závěru, že stěžovatelka dodávku elektřiny nemohla provést dříve než okamžikem instalace elektroměru. Tento právní názor potvrdil též městský soud. Proto NSS napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Posouzení zbývajících kasačních bodů se s ohledem na důvody zrušovacího rozhodnutí stalo nadbytečným.

[28] S ohledem na důvody zrušení rozsudku zrušil také žalobou napadené rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. V něm bude žalovaná postupovat podle závazného právního názoru vysloveného v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

pokračování

[29] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne NSS v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalované, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před městským soudem. Žalovaná, která ve věci neměla úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. jí tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení, jež důvodně vynaložila v řízení, proti žalované. Výši těchto nákladů NSS specifikuje po tom, co mu stěžovatelka vyčíslí výši nákladů v řízení před městským soudem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu